

Kateřina Pužíková, **Otakar Vočadlo (1895 – 1974). Život a dílo**, bakalářská práce, Katedra dějin a didaktiky dějepisu, Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, 2012, 76 stran, Přílohy: 1) Fotokopie dopisu Františka Chudoby ze dne 1. října 1935 z Brna, 2) Fotografie vily v Sedlejšovicích u Turnova, 3) Fotografie Otakara Vočadla s rodinou a Karlem Čapkem, Londýn 1924, 4) Fotografie Otakara Vočadla s kolegy ze Školy slovanských studií, Londýn 1923, 5) Fotografie pamětní desky Otakara Vočadla na rodném domě v Klatovech (6 nečíslovaných stran).

Posudek oponentky

Na stránkách bakalářské práce Kateřiny Pužíkové znovu ožívá příběh významného českého lingvisty, který zasvětil svůj život pěstování česko – anglických kulturních vztahů dlouho před tím, než se výuka angličtiny stala samozřejmostí na každé české škole. Otakar Vočadlo uplatnil svůj jazykový a organizační talent při budování předních českých a slovenských anglistických pracovišť, při výuce na Škole slovanských studií v Londýně i propagaci Československa ve Spojených státech amerických a v Kanadě již ve dvacátých letech 20. století (s. 15 – 19, s. 45 – 52). V době, kdy českým středním školám dominovala výuka klasických jazyků a němčina soupeřila o přízeň studentů s francouzštinou, publikoval zásadní práce o soudobé anglické a americké literatuře (s. 20 – 23, 53 – 67). V rozvoji úspěšné akademické kariéry mu zabránila nejprve druhá světová válka, posléze restriktce ze strany komunistického režimu (s. 24 – 31). Přesto, anebo možná právě proto, že nesměl působit na univerzitě, přispěl Otakar Vočadlo zásadním způsobem k rozvoji bádání o české shakespearovské tradici. K vydání připravil vědeckou edici souborného díla Williama Shakespeara v překladech Josefa Václava Sládka a podílel se na řadě akcí, které renesančního básníka a dramatika přibližovaly od poloviny padesátých let české veřejnosti (s. 31 – 32). Navzdory omezeným kontaktům nezůstala v anglosaském prostředí činnost Otakara Vočadla zapomenuta. V roce 1972 byl oceněn britským Institute of Linguistics za celoživotní zásluhy o rozvoj oboru (s. 32). Téměř čtyřicet let po smrti, které uplynou v roce 2014, je však jméno Otakara Vočadla připomínáno už jen v odborných kruzích, na souhrnné zpracování jeho osobnost stále ještě čeká (s. 68).

Bakalářskou práci Kateřiny Pužíkové lze proto chápat nejen jako pokus o stručnou biografii Otakara Vočadla, ale především jako první sondu do rozsáhlé pozůstalosti, která je uložena v Literárním archivu Památníku národního písemnictví. V první kapitole se však autorka

omezila téměř výhradně na kompilaci dat, která jí nabídly osobní dokumenty, respektive již dříve publikované vzpomínky či životopisné črty předané do archivu hlavní pořadatelkou pozůstalosti, manželkou Otakara Vočadla Ludmilou. Čerpala také z některých zde shromážděných tisků a jejich recenzí (s. 21 – 22). Doplnující informace převzala z menší písemné pozůstalosti uložené v Archivu Univerzity Karlovy v Praze.

Ve druhé kapitole, která se zakládá na analýze korespondence zaslané Otakaru Vočadlovi brněnským anglistou Františkem Chudobou, se již zkoumané prameny stávají zdrojem autorčina samostatného tázání. Zaujaly ji dva hlavní problémy, které pisatel prostřednictvím dopisů mladšímu kolegovi ve dvacátých a třicátých letech 20. století řešil. V prvním případě šlo o zprostředkování publikace českých studií v periodiku londýnské Školy slovanských studií *The Slavonic Review*. V případě druhém o zavádění výuky angličtiny na české střední školy. Adresát byl vždy v pozici, která mu umožňovala danou věc podpořit. Jeho dopisy se však nedochovaly a tak můžeme na jeho zprostředkování usuzovat jen nepřímou, na základě výsledků pravděpodobných intervencí. Kateřina Pužíková proto konfrontuje žádosti v dopisech se skutečně publikovanými příspěvky v *The Slavonic Review* (45 – 52), případně s dokumenty úřední povahy (53 – 67).

Souhrnně lze říci, že Kateřina Pužíková předložila zdařilou bakalářskou práci, která dokládá její schopnost samostatného historického bádání. Z formálního hlediska by práci pomohla pečlivější redakce textu a kontrola psaní velkých a malých písmen v zeměpisných názvech. Z hlediska obsahového by bylo třeba se ptát, proč Otakar Vočadlo po osmi letech ukončil působení na londýnské Škole slovanských studií. Co jej vedlo k návratu do Prahy? Zda souhlasil se svým jmenováním do Bratislavy a jak později prožíval léta nuceného odloučení od pedagogické práce. Důležitým aspektem ze života Otakara Vočadla jsou také jeho pobyty v koncentračních táborech za druhé světové války.

S nadějí, že předložená bakalářská práce je jen prvním krokem na cestě k monografii věhlasného lingvisty, navrhuji hodnotit práci jako výbornou.

V Lázních Kynžvart dne 30. dubna 2012

PhDr. Hana Havlůjová, Ph. D.